

Sygn. akt I NO 26/19

WYROK W IMIENIU RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ

Dnia 25 czerwca 2019 r.

Sąd Najwyższy w składzie:

SSN Krzysztof Wiak (przewodniczący, sprawozdawca)

SSN Tomasz Demendecki

SSN Janusz Niczyporuk

w sprawie z odwołania A. J.

od uchwały Krajowej Rady Sądownictwa Nr (...)/2018 z dnia 24 lipca 2018 r.

w przedmiocie nieprzedstawienia wniosku o powołanie do pełnienia urzędu na stanowisku sędziego Sądu Rejonowego w Ś., ogłoszonym w Monitorze Polskim z 2018 r., poz. 261,

po rozpoznaniu na posiedzeniu niejawnym w Izbie Kontroli Nadzwyczajnej i Spraw Publicznych w dniu 25 czerwca 2019 r.

1. oddala odwołanie

2. zarządza zwrot opłaty od odwołania.

UZASADNIENIE

Krajowa Rada Sądownictwa (dalej jako: KRS lub Rada) w dniu 24 lipca 2018 r. podjęła uchwałę nr (...)/2018 w przedmiocie nieprzedstawienia wniosku o powołanie do urzędu na stanowisku sędziego Sądu Rejonowego w Ś., ogłoszonym w Monitorze Polskim z 2018 r., poz. 261. Na jedno wolne stanowisko sędziego sądu rejonowego w Sądzie Rejonowym w Ś. zgłosiła się A. J. (dalej jako: Skarżąca) –

referendarz sądowy w Sądzie Rejonowym w Ś. Przewodniczący KRS wyznaczył zespół, zawiadomił Ministra Sprawiedliwości o jego powołaniu oraz o sprawach indywidualnych przekazanych zespołowi w celu przygotowania ich do rozpatrzenia na posiedzeniu Rady. W dniu 11 lipca 2018 r. na posiedzeniu zespół członków KRS przeanalizował zgromadzone materiały, omówił kandydaturę Skarżącej, odbył naradę i uznał, że przedstawione materiały nie są wystarczające do zajęcia w sprawie stanowiska. W związku z powyższym, zespół jednogłośnie postanowił wystąpić do KRS z wnioskiem o zaproszenie Skarżącej do siedziby Rady w celu jej osobistego wysłuchania. KRS zaakceptowała propozycję zespołu. W dniu 23 lipca 2018 r. Skarżąca stawiała się celem jej wysłuchania. Następnie zespół ponownie przeanalizował zgromadzone w sprawie materiały i po odbyciu narady zadecydował jednogłośnie o nierekomendowaniu KRS kandydatury Skarżącej na jedno wolne stanowisko sędziowskie w Sądzie Rejonowym w Ś. Zespół uznał, że Skarżąca nie posiada aktualnie wystarczających predyspozycji merytorycznych do objęcia urzędu sędziego sądu rejonowego. Zdaniem zespołu, A.J. w czasie rozmowy z członkami zespołu nie wykazała się wiedzą, umiejętnościami oraz predyspozycjami, które dawałyby podstawę do pozytywnej oceny jej starań o powołanie na urząd sędziego. Rada postanawiając o nierekomendowaniu kandydatury Skarżącej kierowała się kryteriami wymienionymi w przepisie art. 35 ust. 2 ustawy z dnia 12 maja 2011 r. o Krajowej Radzie Sądownictwa (jednolity tekst: Dz.U. z 2019 r., poz. 84 ze zm., dalej jako: u.k.r.s.) i uwzględniła w szczególności uzyskaną przez Skarżącą ocenę kwalifikacyjną, posiadane przez nią doświadczenie zawodowe, a także poparcie udzielone przez Kolegium Sądu Okręgowego w Z. i Zgromadzenie Ogólne Sędziów Okręgu Sądu Okręgowego w Z. Po wszechstronnym rozważaniu całokształtu okoliczności sprawy, Rada podzieliła stanowisko zespołu i uznała, że nie przedstawi Prezydentowi Rzeczypospolitej Polskiej wniosku o powołanie Skarżącej do pełnienia urzędu na stanowisku sędziego Sądu Rejonowego w Ś. Rada wzięła pod uwagę przebieg edukacji Skarżącej (ukończone studia prawnicze, aplikacja sądowa, zdany egzamin sędziowski, ukończone studia podyplomowe w zakresie ekonomii i prawa gospodarczego), jej doświadczenie zawodowe (praca w kancelarii adwokackiej, praca jako asystenta sędziego w sądach rejonowym i okręgowym oraz referendarza sądowego), pozytywną ocenę pracy i kwalifikacji

zawodowych Skarżącej, sporządzoną przez sędziego wizytatora, pozytywną opinię Kolegium Sądu Okręgowego w Z., a także wynik głosowania Zgromadzenia Ogólnego Sędziów Okręgu Sądu Okręgowego w Z. (8 głosów „za”, 1 głos „przeciw”, przy braku głosów „wstrzymujących się”).

KRS wskazała, że o nieprzedstawieniu kandydatury Skarżącej zdecydował całokształt okoliczności sprawy. Rada dokonała wszechstronnej analizy jej kwalifikacji i doświadczenia zawodowego oraz pozostałych kryteriów wyboru i na ich podstawie uznała, że Skarżąca nie posiada wystarczających predyspozycji do objęcia urzędu sędziego sądu rejonowego. Zdaniem KRS w dniu podejmowania uchwały Skarżąca dysponowała wiedzą wystarczającą dla realizowania obowiązków wyłącznie na stanowisku asystenta sędziego bądź referendarza sądowego. Na podstawie udzielonych przez nią odpowiedzi na zadane jej pytania o charakterze praktyczno-orzeczniczym, uznano, że uzyskując nominację sędziowską zostałaby skonfrontowana z zadaniami, które przerastają jej możliwości.

Pismem z dnia 26 października 2018 r. Skarżąca złożyła odwołanie od powyższej uchwały KRS, zaskarżając ją w całości. Uchwale zarzuciła kolejno:

1) naruszenie art. 33 ust. 1 i 2 u.k.r.s., przez niedokonanie wszechstronnego rozpoznania sprawy, a w szczególności niewzięcie pod uwagę kwalifikacji Skarżącej, wyniku z ukończonych wyższych studiów prawnych, dobrze zdanego egzaminu sędziowskiego, doświadczenia, ukończonych studiów podyplomowych z oceną bardzo dobrą, szeregu szkoleń podnoszących kwalifikacje zawodowe, pozytywnych opinii przełożonych, rekomendującej opinii Wizytatora, wysokiego poparcia kolegium sądu oraz oceny zgromadzenia ogólnego sędziów;

2) naruszenie art. 33 ust. 1 i art. 42 ust. 1 u.k.r.s., przez sporządzenie uzasadnienia zaskarżonej uchwały w sposób bardzo ogólnikowy, uniemożliwiający jego kontrolę instancyjną, w szczególności brak wskazania, w jakim zakresie kandydatura odwołującej się nie odpowiadała kryteriom, o których mowa w powołanym przepisie, nadto naruszenie przepisów wyrażające się w pominięciu istotnych dla sprawy okoliczności wynikających z posiadanej dokumentacji, tj.: wyników głosowania Kolegium oraz Zgromadzenia Ogólnego Sędziów Sądu Okręgowego w Z., pominięciu faktu, że Skarżąca uzyskała wysokie poparcie

środowiska sędziowskiego oraz dokonaniu ustaleń sprzecznych ze zgromadzonym materiałem, wyrażające się w niewzięciu pod uwagę kwalifikacji Skarżącej, doświadczenia zawodowego, opinii przełożonych, opinii sędziego wizytatora, opinii Kolegium i Zgromadzenia Ogólnego Sędziów Sądu Okręgowego w Z.;

3) naruszenie art. 35 ust. 1 i 2 u.k.r.s., przez niezastosowanie ustawowych kryteriów przy rozpoznawaniu wniosku o powołanie na stanowisko sędziego, tj.: przez dokonanie oceny kandydatury Skarżącej z pominięciem kryteriów, o których mowa w tym przepisie, w szczególności pominięciu korzystnych opinii zawodowych, opinii sporządzonych przez sędziego wizytatora dla potrzeb postępowania kwalifikacyjnego, jak również całkowitym pominięciu poparcia organów samorządu sędziowskiego, jakie uzyskała Skarżąca, przez podjęcie uchwały w oparciu o błędne ustalenia faktyczne przyjęte za podstawę rozstrzygnięcia, całkowite zaniechanie i niedokonanie oceny kwalifikacji Skarżącej, a oparcie rozstrzygnięcia na przesłance pozaustawowej, jaką jest prezentacja kandydata podczas rozmowy z członkami Zespołu KRS;

4) naruszenie art. 33 ust. 2 u.k.r.s. przez przyjęcie, że zachodzi uzasadniony przypadek nakazujący przeprowadzenie osobistego wysłuchania kandydatki, w sytuacji posiadania pełnej dokumentacji, a w uzasadnieniu uchwały Rady – niewskazanie na czym zasadność takiego przypadku miałyby polegać;

5) naruszenie art. 33 ust. 2 u.k.r.s. w związku z art. 2 Konstytucji Rzeczypospolitej Polskiej przez zadawanie Skarżącej w czasie wysłuchania pytań merytorycznych i przeprowadzenie swoistego *quasi*-egzaminu w przypadku, w którym art. 33 ust. 2 u.k.r.s. daje prawo wyłącznie do odebrania od kandydata wyjaśnień, w sytuacji zdanego egzaminu sędziowskiego na ocenę dobrą i pozytywnej opinii Wizytatora z wykonywanej przez Skarżącą pracy;

6) naruszenie art. 2, art. 32 i art. 60 Konstytucji Rzeczypospolitej Polskiej w związku z art. 33 u.k.r.s., przez niezastosowanie przy ocenie kandydata na stanowisko sędziego zasady równego dostępu do służby publicznej, równego traktowania, zakazu dyskryminacji oraz zasad demokratycznego państwa prawa urzeczywistniającego zasady sprawiedliwości społecznej, w wyniku czego kandydatura odwołującej się nie została przedstawiona Prezydentowi do powołania. Odrzucenie kandydatury Skarżącej z powodu negatywnego sposobu

zaprezentowania się przez nią podczas wysłuchania w sytuacji, gdy wobec innych kandydatów o kwalifikacjach, ocenach i poparciu środowiska sędziowskiego i porównywalnym bądź mniej zróżnicowanym doświadczeniu zawodowym kryterium to nie było stosowane, bądź nie zostało wzięte pod uwagę.

Odwołująca się wniosła o uchylenie zaskarżonej uchwały KRS w całości i przekazanie sprawy Radzie do ponownego rozpoznania.

W odpowiedzi na odwołanie Skarżącej Przewodniczący KRS wniósł o oddalenie odwołania w całości, jako pozbawionego uzasadnionych podstaw. Jego zdaniem w postępowaniu konkursowym, w którym udział brała Skarżąca, dochowano wszystkich wymagań proceduralnych. Skarżąca nie wykazała, aby zaskarżona przez nią uchwała KRS została wydana w sposób sprzeczny z prawem, co jest warunkiem skuteczności odwołania od niej (art. 44 ust. 1 u.k.r.s.). Co więcej, podkreślił on, że KRS wywiązała się z obowiązku wszechstronnego wyjaśnienia okoliczności sprawy i wnikliwie zbadała wszystkie materiały, dokonując na ich podstawie rzetelnej i całościowej oceny kwalifikacji Skarżącej. Kandydatura Skarżącej została szczegółowo omówiona. Wzięto pod uwagę nie tylko złożone przez Skarżącą dokumenty, ale również wynik rozmowy przeprowadzonej z nią przez zespół członków KRS. Zespół uznał, że Skarżąca nie posiada wystarczających predyspozycji do objęcia urzędu sędziego sądu rejonowego. W czasie rozmowy z członkami zespołu nie wykazała się ona wiedzą, umiejętnościami i predyspozycjami, dającymi podstawy do pozytywnej oceny jej starań o powołanie na urząd sędziego sądu rejonowego. W związku z powyższym, po wszechstronnym rozważeniu całokształtu okoliczności sprawy, kierując się kryteriami ustawowymi, jak również dobrem wymiaru sprawiedliwości, Rada podzieliła stanowisko zespołu i podjęła zaskarżoną uchwałę. Jej zdaniem Skarżąca nie spełniła łącznie kryteriów wyboru w stopniu umożliwiającym powołanie jej na stanowisko sędziego sądu rejonowego. Okoliczność, że w tym postępowaniu konkursowym Skarżąca była jedynym kandydatem, nie oznacza, że KRS została zobligowana do przedstawienia jej kandydatury z wnioskiem o powołanie do pełnienia urzędu na wskazanym stanowisku. Podkreślono, że Krajowa Rada Sądownictwa uwzględniła przede wszystkim to, że kandydat, który ubiega się o stanowisko sędziego sądu rejonowego, powinien legitymować się wyróżniającą wiedzą z zakresu prawa przed

objęciem urzędu, a nie zdobywać tę wiedzę dopiero podczas pracy orzeczniczej.

Przewodniczący KRS zaznaczył ponadto, iż procedura wyboru kandydata na urząd sędziego ma charakter konkursowy. Każde postępowanie nominacyjne jest oparte na innych materiałach. Rada dokonuje natomiast oceny kandydatów w granicach określonej sprawy. Wiąże się to ze stosowaniem w różnych postępowaniach nominacyjnych różnych kryteriów oceny kandydatów. Nie należy jednak uznawać, że automatycznie świadczy to o wybiórczym traktowaniu elementów podlegających ocenie w toku procedur konkursowych. Dla zachowania standardów konstytucyjnych i działania w sposób niedyskryminujący wystarczające jest, żeby Rada stosowała jednolite kryteria oceny kandydatów w ramach jednej procedury. Rada stosuje bowiem te same kryteria ustawowe w ramach wszystkich postępowań konkursowych. Jednocześnie jest ona jednak wyposażona w prawo swobodnej oceny zgromadzonego materiału i może nadawać decydujące znaczenie wybranym kryteriom ustawowym, na podstawie których dokonuje wyboru. Zdaniem przewodniczącego KRS nie jest konieczne, aby w uzasadnieniu uchwały przywoływano wszystkie dokumenty, które zostały zgromadzone podczas postępowania nominacyjnego i odnoszono się szczegółowo do ich treści. Co więcej, zaznaczył on, że KRS dokonuje całościowej oceny spełnienia kryteriów wymienionych w przepisie art. 35 ust. 2 u.k.r.s. W postępowaniu, w którym udział brała Skarżąca, Rada uwzględniła wszystkie udokumentowane kwalifikacje zawodowe Skarżącej, jednakże uznała, że nie spełnia ona łącznie wszystkich kryteriów ustawowych wyboru w takim stopniu, aby zasadnym było wystąpienie z wnioskiem o powołanie jej na stanowisko sędziego sądu rejonowego. Zaznaczono również, że katalog określony w przepisie art. 35 ust. 2 u.k.r.s. nie ma charakteru wyczerpującego i poza wyeksponowaniem sformułowania „przede wszystkim” przy ocenie kwalifikacyjnej kandydatów, nie hierarchizuje innych ich przymiotów. Samo pojęcie kwalifikacji kandydatów nie może być utożsamiane wyłącznie z wymogami, które wynikają z przepisów ustawy z dnia 27 lipca 2001 r. - Prawo o ustroju sądów powszechnych (jednolity tekst Dz.U. z 2019 r., poz. 52 ze zm.). Możliwe jest więc uwzględnienie również innych, dodatkowych elementów, które składają się na umiejętności potrzebne do pełnienia urzędu sędziego. Przewodniczący KRS uznał za bezzasadny i niezrozumiały podniesiony przez Skarżącą zarzut naruszenia

przepisów art. 2, art. 32 ust. 1 i art. 60 Konstytucji Rzeczypospolitej Polskiej. Jego zdaniem zaskarżona uchwała zawiera wyczerpujące uzasadnienie, w którym wskazane zostały kryteria, jakimi kierowała się KRS przy wyborze kandydatki na stanowisko sędziego sądu rejonowego, jak również przytoczone zostały okoliczności, które przemawiają za uznaniem, że Skarżąca nie była odpowiednią kandydatką na wskazane stanowisko.

Skarżąca ustosunkowała się do odpowiedzi na odwołanie w piśmie z dnia 8 marca 2019 r. Wskazała w nim, iż jedynym i decydującym czynnikiem podjęcia przez KRS uchwały w przedmiocie nieprzedstawienia wniosku o powołanie do pełnienia urzędu na stanowisku sędziego sądu rejonowego w Sądzie Rejonowym w Ś. była autoprezentacja Skarżącej podczas rozmowy z członkami zespołu KRS. Pominęte zostały natomiast inne okoliczności, które stanowią potwierdzenie, iż Skarżąca posiada odpowiednią wiedzę i kwalifikacje do pełnienia powyższego urzędu. Do niniejszego pisma dołączone zostały opinie dotyczące Skarżącej, sporządzone przez Wiceprezes Sądu Rejonowego w Ś., Przewodniczącą I Wydziału Cywilnego oraz Sędziego Sądu Rejonowego w Ś.. Skarżąca podtrzymała stanowisko wyrażone w swoim odwołaniu i kolejny raz wniosła o uchylenie zaskarżonej uchwały oraz przekazanie sprawy Krajowej Radzie Sądownictwa do ponownego rozpoznania.

Sąd Najwyższy zważył, co następuje:

Odwołanie jest nieuzasadnione i zasługuje na oddalenie.

Na wstępie należy zaznaczyć, że Sąd Najwyższy nie jest uprawniony do merytorycznego rozstrzygania czy dany kandydat nadaje się na stanowisko będące przedmiotem danego postępowania nominacyjnego. Nie przeprowadza również postępowania dowodowego w tym zakresie. Kompetentna w tej kwestii pozostaje wyłącznie Krajowa Rada Sądownictwa. Rolą Sądu Najwyższego jest natomiast badanie zgodności z prawem (zarówno materialnym, jak i formalnym) przebiegu postępowania nominacyjnego.

Kryteria brane pod uwagę przez Krajową Radę Sądownictwa określa przepis art. 35 ust. 2 u.k.r.s. Zgodnie z nim zespół kieruje się przede wszystkim oceną kwalifikacji kandydatów, a ponadto uwzględnia: 1) doświadczenie zawodowe, w tym doświadczenie w stosowaniu przepisów prawa, dorobek

naukowy, opinie przełożonych, rekomendacje, publikacje i inne dokumenty dołączone do karty zgłoszenia; 2) opinię kolegium właściwego sądu oraz ocenę właściwego zgromadzenia ogólnego sędziów. Przyjmuje się, że powyższy katalog nie jest jednak zamknięty i Rada ma możliwość odwołania się również do innych kryteriów (wyrok Sądu Najwyższego z dnia 7 marca 2019 r. I NO 2/19, LEX nr 2639502). Z uzasadnienia zaskarżonej uchwały wynika, że Rada uwzględniła wszystkie ustawowe przesłanki, które powinny zostać przyjęte podczas postępowania nominacyjnego. Dotyczy to nie tylko stwierdzenia, iż Rada uwzględniła całokształt okoliczności sprawy, ale również wskazania branych pod uwagę warunków, w większości pokrywających się z kryteriami, których nieuwzględnienie zarzuca w swoim odwołaniu Skarżąca. Uznanie ich za niewystarczające do rekomendowania Skarżącej na stanowisko sędziego sądu rejonowego nie oznacza, że nie zostały one wzięte pod uwagę przez KRS bądź niewłaściwie przez nią ocenione. Subiektywne poczucie pokrzywdzenia kandydata nie jest bowiem wystarczające dla stwierdzenia naruszenia przepisów dotyczących przebiegu postępowania nominacyjnego.

Co więcej, należy zaznaczyć, że zgodnie z orzecznictwem Sądu Najwyższego, przyjmuje się, że z przepisów ustawy z dnia 12 maja 2011 r. o Krajowej Radzie Sądownictwa nie wynika obowiązek przedstawienia przez przewodniczącego zespołu członków Rady szczegółowej charakterystyki wybranego kandydata. Wystarczające będzie przedstawienie argumentów, które przemawiają za daną kandydaturą bądź wskazanie okoliczności, które świadczą przeciwko niej (wyrok Sądu Najwyższego z dnia 7 lutego 2019 r., I NO 44/18, Legalis nr 1883570). Należy z tego wyprowadzić wniosek, że nie jest konieczne odwołanie się w uzasadnieniu uchwały do wszystkich przesłanek branych pod uwagę w czasie procedury nominacyjnej, jeżeli zdaniem KRS kandydat nie spełnił wymogów stawianych osobie pretendującej do sprawowania danego stanowiska sędziowskiego. Niezbędne będzie wówczas sporządzenie uzasadnienia, zawierającego wskazanie przesłanek przemawiających za odmową rekomendacji kandydata. Tak też w niniejszej sprawie jako główny powód dla takiej konkluzji wymieniono niewystarczający poziom wiedzy, jakim powinien wykazać się sędzia sądu rejonowego.

Nie można uznać za słuszny zarzut Skarżącej, zgodnie z którym KRS nie zastosowała ustawowych kryteriów przy rozpoznawaniu wniosku o powołanie sędziego, a oparła rozstrzygnięcie na przesłance pozaustawowej, jaką jest prezentacja kandydata podczas rozmowy z członkami zespołu KRS. Jak już wskazywano, katalog kryteriów branych pod uwagę przez Radę jest otwarty, co oznacza, że poza przesłankami ustawowymi KRS może wziąć pod uwagę również inne kryteria, które pozwolą ocenić predyspozycje kandydata do pełnienia wybranego stanowiska. Kryterium takim może być weryfikacja jego umiejętności, przeprowadzona podczas osobistego stawiennictwa uczestnika postępowania na posiedzeniu KRS. Samo zbadanie przedstawionej przez niego dokumentacji może zostać bowiem uznane za niewystarczające. Jak bowiem trafnie przyjął Sąd Najwyższy w jednym z judykatów: „Ocena kwalifikacji na stanowisko sędziego powinna opierać się na aktualnych wynikach pracy i opiniach o kandydacie, a nie tylko na materiale dowodowym dotyczącym poziomu tych kwalifikacji w przeszłości” (wyrok Sądu Najwyższego z dnia 17 marca 2016 r., III KRS 4/16, OSNP 2017 nr 11, poz. 154). Zbadanie stopnia wiedzy i umiejętności kandydata, połączone z zadaniem mu szeregu pytań o charakterze praktyczno-orzeczniczym, należy uznać za jeden z przejawów aktualnej oceny jego kwalifikacji. Co więcej, nie można twierdzić, że taki sposób weryfikacji kwalifikacji kandydata jest mniej miarodajny lub mniej istotny od pozostałych, wymienionych w przepisie art. 35 ust. 2 u.k.r.s. mierników.

Możliwość odebrania przez KRS osobistych wyjaśnień od kandydata wynika z treści przepisu art. 33 ust. 2 u.k.r.s. Jest to uprawnienie ustawowe Rady, z którego może ona skorzystać, gdy uzna to za uzasadnione. Ustawodawca nie wskazuje na czym „uzasadnienie” to ma polegać z czego wnioskować należy, że KRS może z niego skorzystać, kiedy uzna, że jest to jej zdaniem potrzebne do wszechstronnego rozważenia sprawy. W niniejszej sprawie, Rada stwierdziła taką potrzebę w związku z uznaniem przedstawionych przez Skarżącą materiałów za niewystarczające do zajęcia stanowiska. Co więcej, ustawodawca nie wskazuje na czym dokładnie ma polegać osobiste stawiennictwo kandydata, o którym mowa w przepisie art. 33 ust. 2 u.k.r.s. Nie wyklucza to w żadnej mierze możliwości przeprowadzenia w jego ramach sprawdzianu kwalifikacji i kompetencji kandydata

na wskazane stanowisko, obejmujących również weryfikację jego stanu wiedzy prawniczej i umiejętności orzeczniczych.

W kontekście tym bezzasadny jest również zarzut braku wszechstronnego rozważania całości materiału w sprawie. KRS nie tylko wzięła pod uwagę wskazane wymogi ustawowe, wynikające z przepisu art. 35 ust. 2 u.k.r.s., ale dodatkowo uzupełniła je o wynik rozmowy ze Skarżącą (art. 33 ust. 2 u.k.r.s.).

Za niesłuszny uznać należy również zarzut naruszenia przepisów art. 2, art. 32 i art. 60 Konstytucji Rzeczypospolitej w zw. z art. 33 u.k.r.s. wobec niezastosowania przy ocenie kandydata na stanowisko sędziego zasady równego dostępu do służby publicznej, równego traktowania, zakazu dyskryminacji oraz zasad demokratycznego państwa prawnego urzeczywistniającego zasady sprawiedliwości społecznej. Dokonując stosownych ustaleń nie można porównywać sytuacji Skarżącej z innymi kandydatami, biorącymi udział w odrębnych postępowaniach nominacyjnych. Nie stanowili oni bowiem kontrkandydatów Skarżącej i wobec nich kryteria ustawowe oceniane były w sposób indywidualny, niekoniecznie analogiczny do zaskarżonego postępowania. Każde z postępowań nominacyjnych ma własny, niepowtarzalny i nieporównywalny charakter, związany z różnorodnością kwalifikacji kandydatów oraz posiadanego przez nich doświadczenia. Potwierdza to również orzecznictwo Sądu Najwyższego, zgodnie z którym „Wyniki postępowań konkursowych, w szczególności zaś dokonana w ich toku ocena kandydata (kandydatów), nie są wiążące dla innych postępowań konkursowych. Każde postępowanie konkursowe ma odrębny charakter” (wyrok Sądu Najwyższego z dnia 15 lipca 2015 r., III KRS 30/15, LEX nr 2008679).

Biorąc pod uwagę powyższe, Sąd Najwyższy na podstawie przepisu art. 398¹⁴ k.p.c. w zw. z art. 44 ust. 3 u.k.r.s. oddalił odwołanie Skarżącej.

Zwrot opłaty jako nienależnej zarządzono na podstawie przepisu art. 80 ust. 1 ustawy z dnia 28 lipca 2005 r. o kosztach sądowych w sprawach cywilnych (jednolity tekst. Dz.U. z 2019 r., poz. 785) w zw. z art. 3 ust. 1 *a contrario* tej ustawy.

